

РЕШЕНИЕ

№ 22677

гр. София, 05.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5627** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. С. А., гражданин на С., [дата на раждане] , чрез адвокат Т. А. И., срещу Отказ за издаване на виза "D" от 12.05.2025г., издаден от длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Е.. Отказът е връчен на 12.05.2025г. В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен и се иска да бъде отменен, като с оглед разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ се правят твърдения, че отказът засяга основни права и свободи на чужденеца по ЕКПЧ, а именно правото на личен и семеен живот, тъй като е член (баща) на лице с предоставен хуманитарен статут и в РБ и разрешение за събиране на семейството.

Основното оплакване на жалбоподателя е, че отказът е незаконосъобразен, защото е немотивиран. В стандартния формуляр е посочено само правно основание — чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, свързано със заплахата за националната сигурност, обществения ред или интересите на държавата, но не са изложени конкретни факти защо жалбоподателят попада в тази хипотеза, което нарушава изискванията на закона и АПК за ясно посочване на фактически и правни основания. Твърди се още, че отказът нарушава принципа на пропорционалност и засяга правото на личен и семеен живот по чл. 8 ЕКПЧ. Подчертава се, че не са посочени никакви данни жалбоподателят да представлява опасност за България, поради което не може да се прецени дали ограничаването на семейния живот е необходимо и оправдано. В жалбата се сочи и че синът на жалбоподателя не може да се върне в С., тъй като има хуманитарен статут в България. Затова семейството може реално да упражни правото си на семеен живот именно в България, още повече, че събирането на семейството вече е разрешено с влязъл в сила административен акт.

Искането до съда е да отмени отказа за издаване на виза „D“ като неправилен и незаконосъобразен и да върне преписката на консулското длъжностно лице за ново произнасяне с указания по прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез адв. И. допълва, че отказът е необоснован, защото от представената от трето неучастващо лице информация в секретен том не може да се направи обосновано заключение, че жалбоподателят представлява заплаха за сигурността. Идентифицирано е лице със сходни данни, но може би не се говори за жалбоподателя, а за лице със същите имена и счита, че информацията не касае него, има много лица, които са с идентични имена. Дори да се предположи твърдяното, то обстановката в С. е подобрена и съответната организация не се приема за заплашителна, а за легитимна, сменила режима, падат санкциите срещу С., възобновяват се международни контакти и въз основа на това следва да се приеме, че в С. вече не е налице въоръжен конфликт.

Ответникът не е заявил становище по оспорването.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.01.2025г. жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 12.05.2025г. от Завеждащ консулска служба при Посолство на Република България, Арабска република Е., [населено място] е издаден Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване. Посоченото правно основание за отказа е чл. 10, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ, а в допълнителни забележки е посочено, че „с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“.

По делото е представено в превод на български език заявлението, с което жалбоподателят е кандидатствал за получаване на българска виза, като в него е посочено основание виза „D“ – събиране на семейство, приложени са копия от паспорт, застраховка и другите необходими документи към формуляра.

Жалбоподателят прилага по делото и уведомление за разрешение за туристическа виза (електронна) от Кралство Й., издадена на 06.08.2025г. на няколко лица, сред които А. С. А., сирийско гражданство, [дата на раждане]

Видно от писмо на председателя на ДАБ до МВнР се установява, че на Х. А. А., гражданин на С., син на жалбоподателя А. А. С., е предоставен хуманитарен статут с Решение № 16108/31.10.2022г. на зам.председателя на ДАБ-МС и е разрешено събирането с родителите, със сестрите и с братята му. Писмото е от 2023г., няма данни къде се намират към момента, повече от две години по късно, останалите членове на семейството на жалбоподателя и дали синът му Х. А. А. (приложено е копие от негов паспорт) е на територията на България с някой от другите членове на семейството, единствено е ясно, че през 2022 г. му е предоставен хуманитарен статут и му е разрешено да се събере със семейството си, като жалбоподателя е посочен като негов баща.

Съгласно писмо от ДАНС по делото, обособено в квалифициран том, съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от СДМ – ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Представено е писмо с рег.№ М-1431/22.01.2025г. – становище на ДАНС, което е отрицателно съгласно чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ във връзка с чл.4, ал.1, т.13 от ЗДАНС и е отразено в справка с рег.№ RB-202001-001-03-M-6-274/22.01.2025г. В информацията е посочено, че при изпълнение на правомощията си по чл.4, ал.1, във връзка с чл.41, ал.1, т.2 от ЗДАНС от органите на ДАНС са събрани данни, че с

действията си А. А. би могъл да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава. Дадени са конкретни данни, на които се основават предположенията за потенциалния риск за България. Предвид изложените факти и обстоятелства, с цел минимизиране на заплахите за националната сигурност, становището на ДАНС относно сирийския гражданин А. А. е, че следва да му бъде отказано издаването на виза на основание чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ във връзка с чл.4, ал.1, т.13 от ЗДАНС.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е допустима, в срок, от легитимирано лице с правен интерес да оспорва отказ да му се издаде дългосрочна виза, с посочване на нарушаване на негово основно право по ЕКПЧ. Следва да се разгледа по същество.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 8/16.01.2025г. на посланик Д. К., Посолството на Република България в К. – АР Е..

Спазена е предвидената в закона писмена форма, в предвидения за този вид актове образец и реквизити. Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът намира, че оспореният отказ отговаря на изискването да е мотивиран.

В отказа е цитирана нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Към преписката е приложено отрицателното становище на ДАНС, което допълва от фактическа страна посоченото правно основание. На основание чл. 10а, ал.3 от ЗЧРБ становището на ДАНС следва да се счита като част от мотивите за издаване на процесния отказ. Съгласно тази разпоредба мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкривае на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В случая отрицателното становище на ДАНС е тъкмо такова. В конкретния случай от събраните по преписката доказателства се установява, че е налице отрицателно становище на ДАНС, съдържащо конкретни данни относно поведението на заявителя, въз основа на които компетентният орган е приел, че са налице предпоставките на чл. 10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. При това положение изискването за мотивираност следва да се счете за изпълнено, тъй като, както е прието и в съдебната практика, становището на ДАНС може да допълва мотивите на отказа и да обосновава извод за наличие на риск за националната сигурност; съдът отменя отказите главно в хипотези, при които в преписката липсват конкретни фактически данни или е налице единствено общо, бланкетно позоваване на заплахата, какъвто настоящият случай не е.

При постановяването на отказа ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила, извършено е съгласуване с ДАНС, видно от което са направени възражения за издаване на виза, описани по-горе. Независимо, че при кандидатстването за виза и получаването на отказа, жалбоподателят не е запознат с класифицираната информация, правото му на защита не е съществено ограничено, защото чрез

адвоката си се е запознал в хода на съдебното производство, включително излага и становище и доказателства по част от констатациите.

Отказът е постановен в съответствие с материалния закон.

Посочената като правно основание разпоредба на чл.10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, предвижда, че се отказва издаване на виза на чужденец когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

В случая такова предположение – че с действията си е поставил и може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност, е обосновано от компетентния за това орган – ДАНС в хода на съгласувателната процедура за издаване конкретно на процесната виза. Хипотезата по чл.10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ говори за наличие на данни, дори само предположение за поставяне в опасност сигурността и интересите на страната, съответно националната сигурност, а не факти и доказателства, че вече е осъществено такова. Касае се за данни за засягане на обществени отношения, от съществено значение за реда в страната. Посочени е разпоредбата на чл.4, ал.1 т.13 от ЗДАНС, конкретни дейности на ДАНС, които извършва за защита на националната сигурност, като изложените обстоятелства в становището са относими към тази хипотеза. Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплахата за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата. Преценката дали чужденец представлява заплахата за националната сигурност в контекста на разрешаване на влизане и пребиваване в страната е изключително правомощие на ДАНС, съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т.2 от ЗДАНС. Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието "с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност" може да се приложи на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ становище от ДАНС. Изложените съображения, касаещи приложението на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ, правят обсъждането на останалите, приети по преписката доказателства безпредметно. За чужденеца няма да възникне право да получи разрешение за продължително пребиваване в страната, дори да отговаря формално на всички законови изисквания за това, ако той представлява заплахата за националната сигурност. Възраженията на адвокат И. за опровергаване информацията от ДАНС и отхвърляне на предположението, че кандидатът за виза е рисков за България, са неоснователни, тъй като в становището са засегнати няколко отделни обстоятелства, които обуславят предположението на компетентния орган и съответно това становище не може да се игнорира. А по повод довода, че може информацията да не се касае за жалбоподателя поради идентичност на имена, в справката на ДАНС са посочени име, дата на раждане, гражданство на лицето.

В случая проверката, която съдът дължи да направи на становището, е дали то е мотивирано и достатъчно конкретно ли е за лицето, и ако е, не би могъл да достигне до различен извод от този на специализирания орган относно това, че с описаната дейност и контакти, лицето би могло да застраши националната сигурност и да дискредитира страната, както подробно и конкретно се е мотивирал специализираният орган – съответното длъжностно лице от ДАНС с правомощия за това.

Действително, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци във връзка

със събиране на семейството и държавата следва да съдейства за бързо издаване на визи, но това не означава, че ако е налице някоя от отрицателните предпоставки за издаване на виза по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ за някой от членовете на семейството, то такава не следва да се откаже.

Не се установява и несъответствие на акта с целта на закона. Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания предвидени в чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и разглеждания случай по делото. В случая правото на личен и семеен живот на жалбоподателя търпи ограничение, предвид становището на ДАНС за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата регламентира, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. С оглед посочената законова регламентация, следва изводът, че ограничението на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя е допустимо, тъй като е в интерес на националната сигурност и българската държава. В случая съображенията за защита на националната сигурност имат превес пред правото на личен и семеен живот на жалбоподателя.

По отношение на довода за необходимост от събиране на семейството, следва да се има предвид, че няма данни останалите членове на семейството, всички заедно да са се установили трайно на територията на РБългария и това да е единствената държава, на територията на която семейството да може да пребивава. Единствените конкретни данни в тази посока са, че на сина на жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут през 2022г., след което е последвало съществено изменение на обстановката в С. и падане на действалия дълги години режим, заради който сирийските граждани са търсили и получавали международна закрила. Самият жалбоподател чрез адв.И. се позовава на промените в С., отпадането на санкциите и възстановяване на международните контакти и че вече не е налице въоръжен конфликт. Кое то пък означава, че за жалбоподателя и семейството му и държавата на произход е такава, на територията на която би могъл да живее със семейството си, а не непременно РБългария.

По изложените съображения оспореният отказ е законосъобразен, а жалбата срещу него като неоснователна следва да се отхвърли.

Разноски не са претендирани от ответника, поради което съдът не присъжда.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. А., гражданин на С., [дата на раждане] срещу Отказ за издаване на виза "D" от 12.05.2025г., издаден от длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Е..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: